

Środa, 14 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0075

Następne WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie następnych WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r. (2017/2052(INI))**

(2019/C 162/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 311, 312 i 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽¹⁾ oraz zmieniające je rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2017/1123 z dnia 20 czerwca 2017 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przygotowania powyborczej rewizji WRF na lata 2014–2020: wkład Parlamentu przed wnioskiem Komisji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dokument Komisji z dnia 28 czerwca 2017 r. otwierający debatę na temat przyszłości finansów UE (COM(2017)0358),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie dokumentu otwierającego debatę na temat przyszłości finansów UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 70/1 pt. „Przekształcamy nasz świat: Agenda na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju 2030”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie europejskiego filaru praw socjalnych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając ratyfikację porozumienia paryskiego przez Parlament Europejski w dniu 4 października 2016 r. ⁽⁷⁾ oraz przez Radę w dniu 5 października 2016 r. ⁽⁸⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej pt. „Challenges facing civil society organisations working on human rights in the EU” [Wyzwania stojące przed organizacjami społeczeństwa obywatelskiego zajmującymi się prawami człowieka w UE],
- uwzględniając opinię z inicjatywy własnej Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie finansowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego przez UE,
- uwzględniając art 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej, opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Kontroli Budżetowej, stanowisko w formie poprawek Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Rybołówstwa, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Spraw Konstytucyjnych, a także Komisji Praw Kobiet i Równouprawnień (A8-0048/2018),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 24.6.2017, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0401.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0010.⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0363.⁽⁸⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1.

Środa, 14 marca 2018 r.

- A. mając na uwadze, że obecne wieloletnie ramy finansowe (WRF), które zatwierdzono w 2013 r., po raz pierwszy w historii wiązały się ze zmniejszeniem w ujęciu realnym zarówno środków na zobowiązania, jak i środków na płatności w stosunku do poprzedniego okresu programowania finansowego pomimo rosnących kompetencji i ambicji UE, określonych w traktacie lizbońskim i strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że ramy te przewidywały również znaczną różnicę między poziomem środków na zobowiązania i środków na płatności, która przyczyniła się do powstania zaległości w nieuregulowanych rachunkach w dwóch pierwszych latach obowiązywania WRF; mając na uwadze, że późne przyjęcie WRF i powiązanych podstaw prawnych przyczyniło się do opóźnień we wdrażaniu, których skutki są wciąż odczuwalne i mogą prowadzić do nagromadzenia wniosków o płatność pod koniec obowiązywania obecnych WRF, co spowoduje ich przeniesienie do następnego okresu programowania; mając na uwadze, że w wyniku nacisku Parlamentu do WRF dodano nowe przepisy, aby w jak największym stopniu wykorzystać całkowite pułapy WRF oraz zapewnić mechanizmy elastyczności;
- B. mając na uwadze, że szybko okazało się, iż WRF na lata 2014–2020 nie są w stanie spełnić rzeczywistych potrzeb i ambicji politycznych, ponieważ od samego początku korzystano z nich w celu przezwyciężenia szeregu kryzysów i nowych wyzwań w dziedzinie inwestycji, wykluczenia społecznego, migracji i uchodźców, zatrudnienia młodzieży, bezpieczeństwa, rolnictwa, środowiska i zmiany klimatu, czego nie przewidziano w momencie ich przyjęcia; mając na uwadze, że w rezultacie obecne WRF są bliskie wyczerpania swoich możliwości zaledwie dwa lata po wdrożeniu, ponieważ wykorzystano dostępne marginesy, często stosowano mechanizmy elastyczności i instrumenty szczególne, poddano presji, a nawet ograniczono istniejące polityki i programy, a także utworzono niektóre mechanizmy pozabudżetowe w celu kompensowania niewystarczającego poziomu i elastyczności budżetu UE;
- C. mając na uwadze, że niedociągnięcia te stały się widoczne już podczas śródkresowego przeglądu i rewizji WRF, rozpoczętych pod koniec 2016 r., i wymagały natychmiastowych działań, jak wykazano w rezolucji Parlamentu z dnia 6 lipca 2016 r.; mając na uwadze, że dzięki uzgodnionej śródkresowej rewizji zdołano w umiarkowanym stopniu poszerzyć możliwości istniejących przepisów w zakresie elastyczności, ale nie zmieniono pułapów WRF;
- D. mając na uwadze, że w maju 2018 r. Komisja przedstawi pakiet wniosków dotyczących WRF na okres po 2020 r., w tym przyszłych zasobów własnych, choć w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 określono, że powinny być przedłożone przed dniem 1 stycznia 2018 r.; mając na uwadze, że wkrótce po tym oczekiwane jest przedstawienie projektów wniosków ustawodawczych dotyczących programów i instrumentów finansowych;
1. przyjmuje niniejszą rezolucję, aby przedstawić stanowisko Parlamentu w sprawie WRF na okres po 2020 r., ze szczególnym uwzględnieniem oczekiwanych priorytetów, rozmiaru, struktury, okresu obowiązywania, elastyczności i innych zasad horyzontalnych, a także by określić konkretne założenia budżetowe w odnośnych politykach UE objętych następnymi ramami finansowymi; oczekuje, że Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy dotyczący następnego WRF wraz z nowym projektem porozumienia międzyinstytucjonalnego, który uwzględni stanowisko i sugestie Parlamentu; podkreśla, że niniejsza rezolucja stanowi również podstawę dla zaangażowania Parlamentu w procedurę prowadzącą do przyjęcia następnego WRF;
 2. przyjmuje równocześnie odrębną rezolucję⁽⁹⁾ określającą stanowisko Parlamentu w sprawie reformy systemu zasobów własnych UE zgodnie z zaleceniami Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych; wzywa Komisję, by należyście uwzględniła stanowisko Parlamentu podczas opracowywania wniosków ustawodawczych w sprawie zasobów własnych UE, których zakres powinien być ambitny i które należy przedstawić wraz z propozycjami dotyczącymi WRF; podkreśla, że w przyszłych negocjacjach wydatki i dochody w następnym WRF będą traktowane jako jeden pakiet i że nie uda się dojść do porozumienia w sprawie WRF bez odpowiednich postępów w sprawie zasobów własnych;
- I. **Priorytety i wyzwania związane z następnymi WRF**
3. z zadowoleniem przyjmuje dyskusję na temat następnego WRF jako okazję do stworzenia podstaw dla silniejszej i bardziej zrównoważonej Europy za pośrednictwem jednego z jej najbardziej namacalnych instrumentów – budżetu Unii; uważa, że następne WRF powinny być częścią szerszej strategii i wizji dotyczącej przyszłości Europy; jest zdania, że następne WRF muszą być przełożeniem projektu politycznego i priorytetów polityki UE na środki budżetowe;
 4. jest przekonany, że następne WRF powinny opierać się na ugruntowanych politykach i priorytetach Unii, których celem jest wspieranie pokoju, demokracji, praworządności, praw człowieka i równouprawnienia płci, zwiększanie dobrobytu, długofalowy i zrównoważony wzrost gospodarczy oraz badania naukowe i innowacje, zapewnienie wysokiej jakości zatrudnienia oferującego godne miejsca pracy, walka ze zmianą klimatu oraz wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, a także solidarność między państwami członkowskimi i obywatelami; uważa, że filary te są warunkami wstępnymi prawidłowo funkcjonującego jednolitego rynku oraz unii gospodarczej i walutowej, a także wzmocnienia pozycji Europy na świecie; wierzy, że mają one większe znaczenie niż kiedykolwiek dla przyszłych działań Europy;

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0076.

Środa, 14 marca 2018 r.

5. uważa, że dzięki następnym WRF Unia powinna móc przedstawić rozwiązania i wyjść wzmocniona z kryzysów bieżącej dekady, do których należy zaliczyć między innymi: kryzys gospodarczy i finansowy, bezrobocie wśród młodzieży, trwałe ubóstwo i wykluczenie społeczne, zjawisko migracji i uchodźców, zmianę klimatu i klęski żywiołowe, degradację środowiska i utratę różnorodności biologicznej, terroryzm i brak stabilności; podkreśla, że te globalne wyzwania transgraniczne mające skutki wewnętrzne pokazują współzależność naszych gospodarek i społeczeństw, a także wskazują na potrzebę wspólnych działań;

6. zwraca uwagę, że UE musi wypełnić zobowiązanie dotyczące odgrywania roli lidera we wdrażaniu oengetowskich celów zrównoważonego rozwoju, które stanowią ogólnoświatowy plan działania na rzecz bardziej zrównoważonych, sprawiedliwych i zamożnych społeczeństw na planecie; podkreśla, że następne WRF muszą być dostosowane do celów zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Komisji we włączenie celów zrównoważonego rozwoju do głównego nurtu wszystkich strategii politycznych i inicjatyw UE; oczekuje, że UE wypełni zobowiązania dotyczące tych celów; podkreśla ponadto, że ogłoszenie europejskiego filaru praw socjalnych oraz zobowiązanie się UE i państw członkowskich do zagwarantowania Europy o głębszym wymiarze socjalnym powinno być wspierane odpowiednimi zasobami finansowymi; uważa, że w związku z porozumieniem paryskim należy znacznie zwiększyć wydatki związane z klimatem w porównaniu z obecnymi WRF i osiągnąć poziom 30 % tak szybko, jak to możliwe, a najpóźniej do 2027 r.;

7. podkreśla, że następne WRF stanowią dla Unii szansę, aby pokazać, że pozostaje zjednoczona i jest w stanie stawić czoła zmianom politycznym, takim jak brexit, wzrost ruchów populistycznych i nacjonalistycznych i zmiany w światowym przywództwie; podkreśla, że podziały i egocentryzm nie są odpowiedzią na globalne problemy i obawy obywateli; uważa, że zwłaszcza negocjacje w sprawie brexitu pokazują, iż korzyści płynące z członkostwa w Unii znacznie przewyższają koszty odprowadzania składek do jej budżetu; wzywa w tym kontekście do pełnego poszanowania ram podjętych wcześniej zobowiązań, jak ma to miejsce w przypadku porozumienia wielokpiątkowego w odniesieniu do praworządności i demokracji;

8. w związku z tym wzywa do ciągłego wspierania istniejących polityk, w szczególności długoletnich polityk UE zapisanych w traktatach, mianowicie wspólnej polityki rolnej oraz polityki rybołówstwa i polityki spójności, ponieważ zapewniają one obywatelom Unii wymierne korzyści wynikające z europejskiego projektu; odrzuca wszelkie próby renacjonalizacji tych polityk, ponieważ nie pozwoliłyby to ani na zmniejszenie obciążeń finansowych dla podatników i konsumentów, ani na osiągnięcie lepszych wyników, lecz doprowadziłyby do zahamowania wzrostu gospodarczego, solidarności i funkcjonowania jednolitego rynku, pogłębiając jednocześnie nierówności i zwiększając dysproporcje między regionami i sektorami gospodarki; zamierza zapewnić taki sam poziom finansowania tych polityk dla UE-27 w następnym okresie programowania, przy jednoczesnej dalszej poprawie ich skuteczności i uproszczeniu związanych z nimi procedur;

9. uważa, że Europa powinna zaoferować perspektywę młodemu pokoleniu, a także przedsiębiorstwom zorientowanym na przyszłość, dzięki którym UE jest skuteczniejsza na arenie światowej; jest zdecydowany znacznie rozszerzyć swoje dwa sztandarowe programy, mianowicie program ramowy w zakresie badań i program Erasmus +, które przy obecnych środkach nie są w stanie zaspokoić bardzo wysokiego popytu obejmującego najwyższej jakości aplikacje; stanowczo popiera znaczne zwiększenie środków na walkę z bezrobociem młodzieży oraz na wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw poprzez programy stanowiące kontynuację Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych i Programu na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME); wspiera również wzmocnienie instrumentu „Łącząc Europę”(CEF) 2.0;

10. wzywa Unię, by odegrała przysługującą jej rolę w trzech nowych obszarach polityki z wymiarem wewnętrznym i zewnętrznym, które pojawiły się w trakcie obecnych WRF:

- poprzez opracowanie i finansowanie kompleksowej polityki w zakresie azylu, migracji i integracji oraz zajęcie się podstawowymi przyczynami migracji i wysiedleń w krajach trzecich;
- poprzez wzmocnienie ochrony granic zewnętrznych i wspieranie stabilności, w szczególności przez ochronę praw człowieka za granicą, zapobieganie konfliktom i strategię polityczne w zakresie rozwoju zewnętrznego;
- poprzez zapewnienie wspólnego wewnętrznego bezpieczeństwa europejskim obywatelom oraz przez łączenie wysiłków badawczych i zdolności w dziedzinie obronności; podkreśla, że działania podejmowane w tych obszarach nie powinny być prowadzone kosztem unijnych polityk rozwoju;

11. podkreśla, że przyszłe ramy powinny obejmować dwa nowe rodzaje wsparcia finansowego stanowiące ważny punkt programu gospodarczego Unii, mianowicie kontynuację systemów wsparcia inwestycji, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych, oraz rozwój funkcji stabilizacyjnej dla państw członkowskich strefy euro, w miarę możliwości w ramach proponowanego Europejskiego Funduszu Walutowego, wraz ze specjalnym instrumentem na rzecz konwergencji dla państw członkowskich mających przystąpić do strefy euro;

Środa, 14 marca 2018 r.

12. podkreśla, że w pierwszej kolejności należy zapewnić specjalny mechanizm zdolności budżetowej dla strefy euro jako część budżetu Unii, uwzględniany poza i ponad pułapami wieloletnich ram finansowych, bez uszczerbku dla innych programów WRF, i powinien on być finansowany przez strefę euro i innych uczestniczących członków w ramach źródła dochodów uzgodnionego między uczestniczącymi państwami członkowskimi i uznawanego za przeznaczone dochody i gwarancje; uważa, że mechanizm zdolności budżetowej, po osiągnięciu stanu stabilności, mógłby być finansowany z rzeczywistych zasobów własnych zgodnie z zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu Montiego w sprawie przyszłego finansowania UE;

13. przypomina o zasadzie, że dodatkowym priorytetem politycznym powinny towarzyszyć dodatkowe środki finansowe niezależnie od tego, czy pojawiają się one w momencie przyjmowania nowych WRF czy w trakcie ich realizacji, i podkreśla, że finansowanie nowych potrzeb nie powinno odbywać się kosztem istniejących polityk i programów; ponadto oczekuje wdrożenia przepisów w zakresie wystarczającej elastyczności, tak aby uwzględniać nieprzewidziane okoliczności, które mogą się pojawić w trakcie obowiązywania WRF;

14. uważa, że silniejsza i ambitniejsza Europa może powstać jedynie pod warunkiem zapewnienia większych środków finansowych; domaga się znacznego zwiększenia budżetu Unii w obliczu wspomnianych wyzwań i priorytetów, a także przy uwzględnieniu wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii; szacuje wymagane pułapy wydatków w WRF na poziomie 1,3 % DNB UE-27, bez względu na szereg instrumentów, jakie należy wliczyć poza pułapami;

15. jest przekonany, że wprowadzenie nowych rzeczywistych zasobów własnych UE pozostaje jedynym rozwiązaniem dla odpowiedniego finansowania następnych WRF, chyba że Rada wyrazi zgodę na znaczne zwiększenie krajowych wkładów do budżetu UE;

II. *Kwestie horyzontalne*

Zasady budżetu UE i prawdziwość budżetu

16. przypomina o europejskich budżetowych zasadach jedności, rzetelności, jednoroczności, równowagi, uniwersalności, specyfikacji, dodatkowości, pomocniczości, należytego zarządzania finansami oraz przejrzystości, których należy przestrzegać przy uchwalaniu i wykonywaniu budżetu Unii;

17. potwierdza zajmowane od dawna stanowisko, zgodnie z którym ambicjom politycznym Unii muszą towarzyszyć odpowiednie środki finansowe, i przypomina, że art. 311 TFUE stanowi, iż Unia pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów i należytego prowadzenia swoich polityk;

18. w związku z tym zwraca uwagę, że pełne wdrożenie decyzji i inicjatyw politycznych podejmowanych przez Radę Europejską jest możliwe jedynie przy zapewnieniu niezbędnych funduszy, i podkreśla, że każde inne podejście podważa prawdziwość budżetu Unii i zaufanie obywateli;

19. jest zdania, że dzięki przełożeniu priorytetów politycznych UE na konkretne inwestycje, WRF stanowią doskonałe narzędzie długoterminowego planowania wydatkowania UE oraz zapewnienia określonego stabilnego poziomu inwestycji publicznych w państwach członkowskich; ubolewa jednak nad brakiem wspólnie uzgodnionej długoterminowej strategii przed przyjęciem następnych WRF; ponadto przypomina, że budżet UE jest głównie budżetem inwestycyjnym, który służy jako dodatkowe i uzupełniające źródło finansowania działań podejmowanych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;

Okres obowiązywania

20. jest zdania, że decyzję w sprawie okresu obowiązywania WRF powinna cechować odpowiednia równowaga między dwoma sprzecznymi wymogami, mianowicie, z jednej strony, potrzebą charakterystyczną dla wielu polityk UE – szczególnie tych objętych zarządzaniem dzielonym, takich jak polityka rolna i polityka spójności – aby działać w oparciu o stabilność i przewidywalność zobowiązań przez co najmniej siedem lat, natomiast z drugiej strony potrzebą demokratycznej legitymacji i rozliczalności, która wynika z synchronizacji poszczególnych ram finansowych z pięcioletnim cyklem politycznym Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej;

21. podkreśla, że imperatywem politycznym dla każdego nowo wybranego Parlamentu jest możliwość wywierania istotnego wpływu na WRF podczas jego cyklu wyborczego, zarówno pod kątem kwot, jak i priorytetów politycznych; podkreśla, że wybory do Parlamentu Europejskiego są dla obywateli UE okazją, by bezpośrednio wyrazić swoje zdanie na temat priorytetów budżetowych Unii, które należy uwzględnić przy wiążącym dostosowaniu ram finansowych po wyborach; uważa w związku z tym, że podczas każdego cyklu politycznego Komisja musi proponować albo utworzenie kolejnych WRF albo obowiązkową rewizję śródkresową bieżących WRF, a zarówno Parlament, jak i Rada muszą podjąć decyzję w tej sprawie;

Środa, 14 marca 2018 r.

22. podkreśla, że okres obowiązywania WRF powinien stopniowo przybierać formę 5 + 5 z obowiązkową rewizją śródkresową; wzywa Komisję do opracowania jednoznacznego wniosku ustanawiającego metody praktycznego wprowadzenia ram finansowych w formule 5 + 5; wyraża przekonanie, że nie można rozważać jednorazowego pięcioletniego okresu obowiązywania WRF ze względu na poważne utrudnienia, jakie w związku z tym powstałyby w odniesieniu do wymogów dotyczących programowania i wdrażania wielu polityk UE;

23. przyznaje jednak, że termin kolejnych wyborów do Parlamentu Europejskiego wiosną 2019 r. – przy uwzględnieniu faktu, iż obecne WRF obowiązują do grudnia 2020 r. – nie pozwala na natychmiastowe wprowadzenie rozwiązania 5 + 5, ponieważ nie-możliwe byłoby zadowalające dostosowanie różnych cykli; uważa zatem, że następne WRF powinny zostać ustalone na okres siedmiu lat (2021–2027) i obejmować obowiązkową rewizję śródkresową, co stanowiłoby rozwiązanie przejściowe stosowane po raz ostatni;

Rewizja śródkresowa

24. jest przekonany o konieczności utrzymania prawnie wiążącego i obowiązkowego śródkresowego przeglądu i rewizji WRF, o których mowa w nowym rozporządzeniu w sprawie WRF; przypomina, że rewizja śródkresowa z 2016 r. stanowiła pierwszą w historii okazję do faktycznej zmiany rozporządzenia w sprawie WRF oraz że została ona pozytywnie oceniona zarówno przez Radę, jak i Parlament, zwłaszcza jeżeli chodzi o wzmocnienie przepisów WRF w zakresie elastyczności;

25. uważa, że w przypadku WRF na lata 2021–2027 należy zaproponować i zatwierdzić rewizję śródkresową w odpowiednim czasie, tak aby umożliwić Parlamentowi następnej kadencji i Komisji odpowiednie dostosowanie ram finansowych; podkreśla, że wszelka rewizja WRF powinna zakładać zaangażowanie Parlamentu i gwarantować jego prerogatywy jako równoprawnego organu władzy budżetowej; ponadto podkreśla, że każda faktyczna rewizja obejmuje także rewizję pułapów WRF, gdyby okazały się niewystarczające na pozostałą część okresu;

Elastyczność

26. podkreśla, że w okresie obowiązywania bieżących WRF władza budżetowa zatwierdziła wykorzystanie w znaczącym stopniu mechanizmów elastyczności i instrumentów szczególnych określonych w rozporządzeniu w sprawie WRF, tak aby zapewnić dodatkowe środki niezbędne w celu reagowania na poważne kryzysy lub finansowania nowych priorytetów politycznych;

27. uważa w związku z tym, że przepisy dotyczące elastyczności w obecnych WRF sprawdziły się i zapewniły rozwiązania pod względem znacznych środków finansowych niezbędnych w szczególności do stawienia czoła wyzwaniom związanym z migracją i uchodźcami oraz do wyeliminowania luki inwestycyjnej; przypomina, że Parlament był inicjatorem części z tych przepisów, których zdecydowanie bronił podczas ostatnich negocjacji w sprawie WRF;

28. uważa, że konieczne jest dalsze wzmocnienie tych przepisów, aby lepiej reagować na nowe wyzwania, nieprzewidziane wydarzenia i zmieniające się priorytety polityczne, pojawiające się w trakcie realizacji planu długoterminowego, takiego jak WRF; apeluje o większą elastyczność w następnych WRF, która powinna pozwalać na maksymalne wykorzystanie całkowitych pułapów zobowiązań i płatności WRF;

Mechanizmy elastyczności w WRF

29. uważa, że pułapy następnych WRF należy ustalić na poziomie, który pozwoli nie tylko na finansowanie unijnych polityk, ale także na zapewnienie wystarczających marginesów na zobowiązania dla poszczególnych działań;

30. jest przekonany, że wszystkie nieprzydzielone marginesy powinny być przenoszone bez ograniczeń na przyszłe lata budżetowe i wykorzystywane przez władzę budżetową, w dowolnym celu uznanym za konieczny, w ramach rocznej procedury budżetowej; wzywa w związku z tym do zachowania łącznego marginesu na zobowiązania, jednak bez ograniczeń co do zakresu i czasu;

31. przypomina, że poprzez łączny margines na zobowiązania można jedynie wykorzystać nieprzydzielone marginesy do roku N-1, gdy tylko zostaną one potwierdzone w drodze dostosowania technicznego poprzedzającego przedstawienie projektu budżetu; uważa jednak, że konieczne jest również zbadanie sposobów wykorzystania nieprzydzielonych marginesów w roku N, aby umożliwić finansowanie dodatkowych potrzeb, które mogą wystąpić w ciągu danego roku;

Środa, 14 marca 2018 r.

32. jest przekonany, że zobowiązania zatwierdzone przez władzę budżetową należy wykorzystywać do pierwotnych celów oraz że trzeba dołożyć wszelkich starań, aby zagwarantować, że dzieje się tak we wszystkich obszarach polityki; wzywa w szczególności Komisję do dalszej aktywnej pracy w tym kierunku; niemniej jednak jest przekonany, że jeżeli faktycznie dochodzi do umorzeń w wyniku całkowitego lub częściowego niewykonania działań, na które zostały przeznaczone, powinny one zostać ponownie udostępnione w budżecie UE i wykorzystane przez władzę budżetową w ramach rocznej procedury budżetowej; uważa, że umorzenia powinny zasilać bezpośrednio łączny margines na zobowiązania, a nie konkretny instrument szczególny lub rezerwę;

33. przypomina, że umorzenia wynikają ze zobowiązań, które już zostały zatwierdzone przez władzę budżetową i powinny być co do zasady skutkować odpowiednimi płatnościami, jeżeli działanie, które miały finansować, zrealizowano zgodnie z planem; podkreśla w związku z tym, że ponowne wykorzystanie umorzeń w budżecie UE jest należycie uzasadnione, ale nie powinno być sposobem na obejście właściwych przepisów dotyczących umorzeń, zawartych w uregulowaniach sektorowych;

34. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia pełnego przenoszenia marginesów płatności za pośrednictwem łącznego marginesu na płatności przez cały okres WRF; sprzeciwia się stosowaniu jakichkolwiek ograniczeń lub pułapów do poziomu marginesów, które można przenosić, jak ma to miejsce w przypadku obecnych WRF, i przypomina, że marginesy te można wykorzystać tylko wtedy, gdy władza budżetowa podejmie taką decyzję, i tylko w zakresie określonym w tej decyzji; podkreśla, że łączny margines na płatności mógłby mieć zasadnicze znaczenie dla rozwiązania każdego nowego kryzysu płatności, który może nastąpić;

35. podkreśla, że możliwość rewizji pułapów powinna pozostać opcją w rozporządzeniu w sprawie WRF w przypadku wystąpienia nieprzewidzianych okoliczności, gdy potrzeby w zakresie finansowania wyczerpią lub przekroczą dostępne marginesy i instrumenty specjalne; apeluje, by rozporządzenie w sprawie WRF przewidywało uproszczoną procedurę ukierunkowanej rewizji w ramach uzgodnionego progu;

36. opowiada się za utrzymaniem możliwości przesuwania naprzód lub wstecz finansowania każdego programu UE, aby umożliwić działanie antycykliczne odpowiadające rytmowi rzeczywistego wdrażania oraz aby ułatwić stosowną odpowiedź na duże kryzysy; apeluje ponadto o zwiększenie elastyczności ustawodawczej – przewidzianej obecnie w pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego – która umożliwi dostosowanie ogólnej puli środków finansowych na programy przyjęte w drodze zwykłej procedury ustawodawczej na poziomie +/-10 %, polegające na zwiększeniu jej do +/-15 %;

37. zwraca uwagę na elastyczność, jaką można osiągnąć przez przenoszenie środków w ramach tego samego działu WRF, aby przydzielać środki finansowe tam, gdzie są potrzebne, i zapewnić lepsze wykonanie budżetu UE; uważa, że mniejsza liczba działań przyczynia się do większej elastyczności w WRF; apeluje jednak, aby Komisja aktywnie informowała organ budżetowy o dokonywaniu znaczących autonomicznych przeniesień oraz konsultowała się z nim w tym zakresie;

Instrumenty szczególne WRF

38. popiera ogólną strukturę instrumentów szczególnych WRF, zwłaszcza instrument elastyczności, rezerwę na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności UE i Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG), oraz zwraca uwagę na ich częste wykorzystywanie w obecnych WRF; apeluje o zwiększenie ich puli środków finansowych oraz poprawę przepisów dotyczących ich działalności;

39. apeluje w szczególności o znaczne zwiększenie puli środków finansowych instrumentu elastyczności do rocznej kwoty przydziału w wysokości co najmniej 2 mld EUR; przypomina, że instrument elastyczności nie jest powiązany z żadną konkretną dziedziną polityki i że może zatem zostać uruchomiony w dowolnym celu, jaki zostanie uznany za niezbędny; uważa w związku z tym, że instrument ten może zostać uruchomiony do pokrycia wszelkich nowych potrzeb finansowych, jakie pojawią się w okresie obowiązywania WRF;

40. wskazuje na rolę, jaką rezerwa na pomoc nadzwyczajną odgrywa w zapewnianiu szybkiej reakcji na konkretne zapotrzebowanie państw trzecich na pomoc w przypadku nieprzewidzianych zdarzeń, oraz podkreśla jej szczególne znaczenie w obecnym kontekście; apeluje o znaczne zwiększenie puli jej środków finansowych do rocznej kwoty przydziału w wysokości 1 mld EUR;

41. zwraca w szczególności uwagę na uruchomienie znacznych środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy w następstwie szeregu poważnych klęsk żywiołowych o istotnych konsekwencjach budżetowych; podkreśla również pozytywny wpływ tego instrumentu na opinię publiczną; proponuje znaczne zwiększenie puli jego środków finansowych do rocznej kwoty przydziału w wysokości 1 mld EUR;

Środa, 14 marca 2018 r.

42. uważa, że nie wykorzystano pełnego potencjału EFG, dzięki któremu UE okazywała solidarność i zapewniała wsparcie dla pracowników tracących pracę w wyniku istotnych zmian strukturalnych w strukturze światowego handlu wynikających z globalizacji lub światowego kryzysu gospodarczego i finansowego, i że można go usprawnić oraz zintegrować z długoterminową strategią, aby skutecznie docierać do zwolnionych pracowników i ponownie integrować ich z rynkiem pracy we wszystkich państwach członkowskich; uważa, że w ramach zbliżającego się przeglądu EFG należy zbadać jego zakres i poprawić koordynację z innymi instrumentami; uważa, że zmieniony EFG powinien otrzymać co najmniej taką samą roczną pulę środków w ramach nowych WRF;

43. proponuje utworzenie specjalnej rezerwy na instrumenty szczególne WRF w oparciu o niewykorzystane środki, które wygasają z każdego instrumentu; uważa, że ta rezerwa powinna funkcjonować bez żadnych ograniczeń czasowych; domaga się uruchomienia tej rezerwy na rzecz wszelkich instrumentów szczególnych WRF, które – na podstawie decyzji władzy budżetowej – mają służyć finansowaniu potrzeb wykraczających poza ich możliwości finansowe;

44. zauważa, że obecnie dla każdego instrumentu szczególnego WRF obowiązują różne przepisy w odniesieniu do terminów przenoszenia niewykorzystanych środków; uważa, że należy je ujednoczyć, tak aby umożliwić stosowanie jednolitej zasady N+1 do wszystkich tych instrumentów;

45. uważa, że margines na nieprzewidziane wydatki powinien zostać zachowany jako instrument stosowany w ostateczności; zwraca uwagę, że jest to szczególnie instrument, który może zostać uruchomiony jedynie w odniesieniu do środków na płatności, i że jego uruchomienie miało zasadnicze znaczenie dla rozwiązania kryzysu w zakresie płatności w 2014 r.; apeluje zatem o podniesienie jego maksymalnego rocznego przydziału do 0,05 % DNB UE;

46. podkreśla, że instrumenty szczególne WRF powinny być uwzględniane ponad pułapami WRF zarówno w odniesieniu do środków na zobowiązania, jak i środków na płatności; uważa, że kwestia budżetowania płatności w ramach tych instrumentów została jednoznacznie uregulowana podczas śródkresowej rewizji WRF na lata 2014–2020, co położyło kres utrzymującemu się od dawna konfliktowi z Radą dotyczącemu interpretacji przepisów; opowiada się za wprowadzeniem do rozporządzenia w sprawie WRF jasnego zapisu, zgodnie z którym płatności wynikające z uruchomienia zobowiązań w ramach instrumentów szczególnych WRF powinny być uwzględniane ponad rocznymi pułapami płatności w ramach WRF;

47. zauważa, że obecne porozumienie międzyinstytucjonalne wymaga specjalnej większości w Parlamencie do celów uruchomienia trzech instrumentów szczególnych WRF; uważa to postanowienie za nieaktualne, ponieważ odzwierciedla ono specjalną większość wymaganą do przyjęcia budżetu UE przed Traktatem z Lizbony; apeluje o jednolite podejście w odniesieniu do wymogów w zakresie głosowania nad uruchomieniem tych instrumentów, które powinny być takie same jak w przypadku przyjmowania budżetu UE;

Dochody – rezerwa specjalna

48. przypomina, że od dawna stoi na stanowisku, iż wszelkie dochody wynikające z grzywien nakładanych na przedsiębiorstwa za naruszenie prawa konkurencji UE lub związane z opóźnieniami w płatnościach wkładów krajowych do budżetu UE powinny stanowić dodatkową pozycję dochodów dla budżetu UE, bez odpowiedniego zmniejszenia wkładów opartych na DNB;

49. w związku z tym wzywa do utworzenia specjalnej rezerwy w budżecie UE, która będzie stopniowo uzupełniana ze wszystkich rodzajów nieprzewidzianych innych dochodów, a środki z niej będą odpowiednio przenoszone, aby w razie potrzeby umożliwić finansowanie dodatkowych wydatków; uważa, że rezerwę tę należy przeznaczyć na instrumenty szczególne WRF oraz że powinna ona stanowić źródło dodatkowych środków o charakterze uzupełniającym, zarówno po stronie zobowiązań, jak i płatności, w oparciu o decyzję władzy budżetowej;

Racjonalne i skuteczne wykorzystanie zasobów UE

50. stwierdza, że osiągnięcie europejskiej wartości dodanej powinno być jedną z głównych zasad, którymi kierują się instytucje UE przy podejmowaniu decyzji o rodzaju wydatków w następnych WRF; przypomina jednak, że koncepcja ta jest różnie interpretowana, i apeluje o jasną, jednolitą i łatwo zrozumiałą definicję odnośnych kryteriów, które powinny uwzględniać specyfikę terytorialną i zawierać, w miarę możliwości, wymierne wskaźniki efektywności; ostrzega przed próbą wykorzystywania takiej definicji do kwestionowania adekwatności polityk i programów UE w oparciu o czysto ilościowe lub doraźne przesłanki ekonomiczne;

Środa, 14 marca 2018 r.

51. zwraca uwagę na odniesienie do pojęcia europejskiej wartości dodanej przedstawione w szeregu dokumentów Komisji; przypomina w tym kontekście o wykazie parametrów określonych we wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 24 października 2017 r.; przypomina, że zasoby UE powinny być wykorzystywane do finansowania europejskich dóbr publicznych, a także jako katalizator w celu zachęcania państw członkowskich na wszystkich szczeblach administracyjnych do podejmowania działań na rzecz realizacji celów Traktatu i osiągnięcia wspólnych celów UE, które w przeciwnym razie nie zostałyby zrealizowane; zgadza się, że budżet UE powinien być wykorzystywany do finansowania działań, które mogą przynieść korzyści całej UE, a których nie może zapewnić żadne państwo członkowskie samodzielnie, i które mogą zapewnić lepsze wykorzystanie środków w porównaniu z działaniami podejmowanymi wyłącznie na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym; uważa ponadto, że budżet UE powinien przyczynić się do ustanowienia i wspierania pokoju i stabilności w sąsiedztwie UE i poza nim; uważa, że europejska wartość dodana jest tworzona przez programy objęte zarówno zarządzaniem dzielonym, jak i bezpośrednim, które są dwiema uzupełniającymi się metodami służącymi osiągnięciu celów UE; w tym kontekście oczekuje, że państwa członkowskie nie będą kierować się w negocjacjach w sprawie następnym WRF zasadą „sprawiedliwego zwrotu”, która uwzględnia wyłącznie krajowe interesy w postaci bilansów netto;

52. uważa, że lepsze wydatkowanie środków, tzn. efektywne i niedyskryminacyjne wykorzystanie każdego euro z budżetu UE, można osiągnąć nie tylko poprzez skierowanie środków UE na działania o najwyższej europejskiej wartości dodanej i największym wzroście wydajności polityk i programów UE, w oparciu o gruntowną ocenę obecnych wydatków, ale również poprzez osiągnięcie większej synergii między budżetem UE a budżetami krajowymi, a także poprzez zapewnienie wymiernej poprawy struktury wydatków; popiera zalecenia zawarte w sprawozdaniu rocznym Europejskiego Trybunału Obrachunkowego za 2016 r. dotyczące efektywnych ram pomiaru wskaźników, usprawnionej i zrównoważonej sprawozdawczości w zakresie wykonania i łatwiejszego dostępu do wyników oceny;

53. wzywa do rzeczywistego uproszczenia systemu budżetowego UE w następnych WRF, aby ułatwić korzystanie ze środków; podkreśla w szczególności konieczność ograniczenia niepotrzebnego dublowania się instrumentów, które służą podobnym rodzajom działań, na przykład w dziedzinie innowacji, MŚP lub transportu, bez ryzykowania utraty ważnych elementów różnych programów, oraz konieczność wyeliminowania istniejącej konkurencji między różnymi formami i źródłami finansowania, tak aby zagwarantować maksymalną komplementarność i zapewnić spójne ramy finansowe; uważa, że ułatwiłoby to informowanie obywateli w bardziej zrozumiały sposób o priorytetach UE;

54. podkreśla, że ocena funkcjonowania wydatków UE nie może doprowadzić do obniżenia poziomu ambicji UE lub podziału na sektory unijnych polityk i programów, ani też nie powinna prowadzić do zastąpienia dotacji instrumentami finansowymi w celu wygenerowania pewnych oszczędności, ponieważ zdecydowana większość działań wspieranych z budżetu UE nie kwalifikuje się do finansowania poprzez instrumenty finansowe; uważa, że ocena funkcjonowania powinna raczej prowadzić do wskazania sposobów na poprawę wdrażania unijnych programów wydatkowania;

55. domaga się daleko idącej harmonizacji przepisów w celu stworzenia jednolitego zbioru przepisów dla wszystkich instrumentów budżetowych UE, uwzględniając jednocześnie specyfikę poszczególnych funduszy i sektorów; zachęca Komisję do zajęcia się kwestią łączenia różnych źródeł finansowania poprzez opracowanie jasnych wytycznych w tym zakresie oraz zapewnienie równego dostępu do wszystkich rodzajów finansowania we wszystkich państwach członkowskich;

56. opowiada się również za rzeczywistym uproszczeniem sektorowych przepisów wykonawczych dla beneficjentów i zmniejszeniem obciążeń administracyjnych przez dalszą standaryzację i uproszczenie procedur oraz dokumentów programowych; zwraca ponadto uwagę, że konieczne są dalsze działania w zakresie budowania potencjału i pomocy technicznej dla beneficjentów; wzywa do zwrotu ku ocenie opartej na analizie ryzyka;

Jedność, rzetelność budżetowa i przejrzystość

57. przypomina, że zasada jedności, zgodnie z którą wszystkie dochody i wydatki Unii mają być wykazywane w budżecie, jest zarówno wymogiem zawartym w Traktacie, jak i podstawowym demokratycznym warunkiem przejrzystego, zgodnego z prawem i rozliczalnego budżetu; wyraża ubolewanie, że zasada ta w coraz większym stopniu pozostaje ignorowana, przy jednoczesnym wzroście złożoności finansowej, począwszy od spuścizny historycznej Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), poprzez ustanowienie Europejskiego Mechanizmu Stabilności, aż po niedawną inflację doraźnych mechanizmów pozabudżetowych w postaci innowacyjnych instrumentów finansowych oraz zewnętrznych funduszy powierniczych lub instrumentów, które nie są ujęte w bilansie Unii;

58. kwestionuje zasadność i wartość dodaną ustanawiania instrumentów poza budżetem Unii; uważa, że decyzje o ustanowieniu lub utrzymaniu takich instrumentów są w rzeczywistości motywowane próbami ukrycia prawdziwych potrzeb finansowych i omijania ograniczeń wynikających z WRF i pułapów zasobów własnych; wyraża ubolewanie, że często prowadzą one również do pomijania potrójnej odpowiedzialności Parlamentu jako władzy ustawodawczej, budżetowej i kontrolnej oraz są sprzeczne z celem zwiększenia przejrzystości dla ogółu społeczeństwa i beneficjentów;

Środa, 14 marca 2018 r.

59. w związku z tym przypomina, że od dawna stoi na stanowisku, iż do budżetu Unii należy włączyć Europejski Fundusz Rozwoju oraz inne instrumenty nieobjęte WRF w celu zwiększenia jego legitymacji, jak również efektywności i skuteczności unijnej polityki rozwoju; podkreśla jednak, że odpowiednie pule środków finansowych powinny zostać dodane do uzgodnionych pułapów WRF, tak aby włączenie tych instrumentów do budżetu nie miało negatywnego wpływu ani na ich finansowanie, ani na inne polityki i programy UE; zasadniczo z zadowoleniem przyjmuje propozycję włączenia Europejskiego Mechanizmu Stabilności do finansów Unii Europejskiej w postaci Europejskiego Funduszu Walutowego, bez uszczerbku dla jego przyszłego kształtu;

60. uważa, że fundusze powiernicze UE mogą wnieść wartość dodaną dzięki łączeniu środków pochodzących od różnych darczyńców na potrzeby konkretnych sytuacji, lecz ich wykorzystanie nie powinno prowadzić do zwykłej zmiany klasyfikacji planowanego finansowania UE, ani nie powinno zmieniać pierwotnych celów unijnych instrumentów finansowych; zwraca uwagę na potrzebę zaostrzenia kontroli parlamentarnej nad ich tworzeniem i wdrażaniem; podkreśla, że fundusze powiernicze UE powinny służyć wyłącznie finansowaniu działań poza Unią;

61. uważa również, że w przypadku gdy pewna część operacji pozabudżetowych zostanie uznana za niezbędną do osiągnięcia pewnych konkretnych celów, na przykład poprzez wykorzystanie instrumentów finansowych lub funduszy powierniczych, powinny one być utrzymane na ograniczonym poziomie i przez określony czas, i powinny być w pełni przejrzyste, uzasadnione potwierdzoną dodatkowością i wartością dodaną, a także poparte jednoznacznymi przepisami dotyczącymi podejmowania decyzji i rozliczalności;

62. uważa, że w następnych WRF budżet Unii powinien z większą dokładnością przedstawiać zakres dochodów przeznaczonych na określony cel oraz ich wpływ na rzeczywiste wydatki, w szczególności tych pochodzących z wkładów państw trzecich; podkreśla, że jest to tym bardziej istotne w świetle woli, którą Zjednoczone Królestwo wyraziło w ramach negocjacji w sprawie wystąpienia z Unii, uczestniczenia w niektórych unijnych programach budżetowych nowych WRF na okres po 2020 r. jako kraj niebędący państwem członkowskim;

Poziom płatności

63. przypomina, że środki na płatności stanowią logiczną i prawną konsekwencję środków na zobowiązania i apeluje o ustanowienie przyszłych pułapów płatności na odpowiednim poziomie, pozostawiając jedynie ograniczoną i odpowiadającą rzeczywistości lukę między zobowiązaniami a płatnościami; oczekuje, że przyszłe pułapy płatności uwzględnią z jednej strony konieczność wywiązania się ze zobowiązań wynikających z obecnego okresu finansowego, które zostaną przekształcone w płatności dopiero po 2020 r., a z drugiej strony konieczność wywiązania się ze zobowiązań dotyczących programów i instrumentów na okres po 2020 r.;

64. przypomina o nagromadzeniu zaległości w niezapłaconych rachunkach pod koniec poprzednich WRF, które przeszły na obecne WRF, i ostrzega przed powtórzeniem się kryzysu w zakresie płatności w okresie przejściowym do następnych WRF, ponieważ miałyby to poważne konsekwencje dla beneficjentów, takich jak studenci, uniwersytety, MŚP i badacze; zwraca uwagę na obecną tendencję do niepełnego wykorzystywania płatności ze względu na opóźnienia we wdrażaniu programów na lata 2014–2020, co prowadzi do wzrostu poziomu zobowiązań pozostających do spłaty, które będą musiały zostać uregulowane w ramach pułapów następnych WRF; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, również na szczeblu ministrów finansów, o przeanalizowanie głównych przyczyn tych opóźnień oraz zaproponowanie konkretnych środków upraszczających w celu ułatwienia wdrażania w przyszłości;

65. przyjmuje do wiadomości wstępny wynik negocjacji w sprawie ustaleń finansowych w kontekście wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, zgodnie z którym Zjednoczone Królestwo w pełni uczestniczy w finansowaniu i wdrażaniu programów na lata 2014–2020, co wiąże się ze wszystkimi odnośnymi konsekwencjami finansowymi;

Instrumenty finansowe

66. podkreśla, że budżet UE dysponuje szerokim wachlarzem instrumentów finansowania działań wspieranych na szczeblu UE, które można pogrupować w dwie kategorie: dotacje z jednej strony, z drugiej zaś instrumenty finansowe w formie gwarancji, pożyczek, podziału ryzyka lub kapitału własnego; zwraca również uwagę na Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych, którego celem jest mobilizacja kapitału prywatnego i publicznego w całej UE na rzecz wspierania projektów w kluczowych dla gospodarki UE obszarach w celu uzupełnienia ograniczonego finansowania;

Środa, 14 marca 2018 r.

67. uznaje potencjał instrumentów finansowych do zwiększenia gospodarczego i politycznego wpływu budżetu Unii; podkreśla jednak, że mogą być one stosowane jedynie w odniesieniu do projektów generujących dochody w przypadku nieoptymalnych warunków inwestycyjnych lub niewydolności rynku, i dlatego stanowią jedynie uzupełniającą, a nie alternatywną formę finansowania w porównaniu z dotacjami; podkreśla, że instrumenty finansowe nie powinny mieć na celu zastąpienia już istniejących publicznych lub prywatnych systemów finansowania oraz że powinny one być zgodne ze zobowiązaniami krajowymi i międzynarodowymi;

68. przypomina swój wniosek skierowany do Komisji, aby określiła ona te obszary polityki, którym najlepiej służyłyby dotacje, te, którym lepiej mogłyby posłużyć instrumenty finansowe, oraz te, w których dotacje mogłyby być łączone z instrumentami finansowymi, a także o odzwierciedlenie właściwej równowagi między tymi dwoma elementami; jest przekonany, że dotacje powinny pozostać dominującym sposobem finansowania projektu UE w następnych WRF; podkreśla, że pożyczki, gwarancje, podział ryzyka i finansowanie kapitałowe powinny być wykorzystywane ostrożnie, w oparciu o odpowiednie oceny ex ante i tylko wówczas, gdy ich wykorzystanie może wykazać wyraźną wartość dodaną i efekt dźwigni; zauważa, że korzystanie z instrumentów finansowych i synergie z dotacjami można poprawić; apeluje o zwiększenie wysiłków na rzecz ułatwienia beneficjentom dostępu do instrumentów finansowych oraz większą elastyczność w zakresie międzysektorowego korzystania z różnych instrumentów finansowych, aby wyeliminować przeszkodę, jaką stanowią ograniczające uregulowania, w rezultacie uniemożliwiające odbiorcom czerpanie korzyści z wielu programów na rzecz projektów o zbieżnych celach;

69. wzywa Komisję do uproszczenia i ujednoczenia przepisów regulujących wykorzystanie instrumentów finansowych w następnych WRF w celu tworzenia synergii między różnymi instrumentami i maksymalizacji ich skutecznego stosowania; przyjmuje do wiadomości ewentualną propozycję – która wymagałaby dogłębnej dyskusji – utworzenia jednego funduszu, który zintegrowałby instrumenty finansowe na szczeblu UE zarządzane centralnie; jest zdania, że należy ustanowić jasną strukturę umożliwiającą wybór różnych rodzajów instrumentów finansowych dla różnych obszarów polityki i rodzajów działań oraz że w celu zapewnienia przejrzystości inwestycji odpowiednie instrumenty finansowe powinny być w dalszym ciągu finansowane z oddzielnych linii budżetowych; podkreśla jednak, że jakakolwiek harmonizacja przepisów nie może wpływać na instrumenty finansowe zarządzane przez państwa członkowskie w ramach polityki spójności lub w dziedzinie działań zewnętrznych;

70. przypomina swój wielokrotnie ponawiany apel o większą przejrzystość i demokratyczną kontrolę wdrażania instrumentów finansowych wspieranych z budżetu Unii;

Struktura

71. uważa, że struktura WRF powinna zapewniać większą widoczność priorytetów politycznych i budżetowych UE dla obywateli europejskich oraz wzywa do jaśniejszego przedstawienia wszystkich obszarów wydatków UE; jest przekonany, że główne filary przyszłych wydatków UE nakreślone w niniejszej rezolucji powinny zostać odpowiednio uwzględnione;

72. uważa zatem, że obecna prezentacja działań wymaga pewnych usprawnień, ale jest przeciwny wszelkim nieuzasadnionym radykalnym zmianom; proponuje w związku z tym następującą strukturę WRF na okres po 2020 r.:

Dział 1: Silniejsza i zrównowazona gospodarka

W tym programy i instrumenty wspierające:

w ramach zarządzania bezpośredniego:

- badania naukowe i innowacje
- przemysł, przedsiębiorczość oraz małe i średnie przedsiębiorstwa
- cyfrową transformację gospodarki i społeczeństwa
- duże projekty infrastrukturalne
- transport, energię, przestrzeń kosmiczną
- środowisko, łagodzenie skutków zmiany klimatu i przystosowanie się do niej

Środa, 14 marca 2018 r.

Dział 2: Większa spójność i solidarność w Europie

W tym programy i instrumenty wspierające:

- spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną (w ramach zarządzania dzielonego):
 - Śinwestycje w innowacje, badania, cyfryzację, przemiany przemysłowe, MŚP, transport, przystosowanie do zmiany klimatu i łagodzenie jej skutków, środowisko i energię
 - Śzatrudnienie, sprawy społeczne i włączenie społeczne, równouprawnienie płci, zmniejszanie ubóstwa i wyzwania demograficzne
- kształcenie, młodzież i uczenie się przez całe życie
- kulturę, obywatelstwo, media i komunikację
- demokrację, zasadę państwa prawa i wolności podstawowych
- zdrowie i bezpieczeństwo żywności
- azyl, migrację i integrację, sprawiedliwość i konsumentów
- wsparcie i koordynację z administracjami krajowymi

Dział 3: Silniejsze i zrównoważone rolnictwo i rybołówstwo

W tym programy i instrumenty wspierające:

- rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich
- gospodarkę morską i rybołówstwo

Dział 4: Większa odpowiedzialność na świecie

W tym programy i instrumenty wspierające:

- współpracę międzynarodową i rozwój
- sąsiedztwo
- rozszerzenie
- pomoc humanitarną
- demokrację, praworządność, prawa podstawowe i równość płci
- handel

Dział 5: Bezpieczeństwo, pokój i stabilność dla wszystkich

W tym programy i instrumenty wspierające:

- bezpieczeństwo, w tym cyberbezpieczeństwo
- reagowanie kryzysowe i stabilność, w tym ochronę ludności
- wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa
- obronność, w tym badania i innowacje

Środa, 14 marca 2018 r.

Dział 6: Skuteczna administracja w służbie Europejczyków

- finansowanie pracowników UE
- finansowanie budynków i wyposażenia instytucji UE

73. wzywa Komisję do zamieszczenia w załączniku do budżetu europejskiego wszystkich wydatków związanych z UE, które nie są pokrywane z budżetu UE w wyniku porozumień i procedur międzyrządowych; jest przekonany, że takie informacje, dostarczane co roku, uzupełniłyby obraz wszystkich inwestycji, których państwa członkowskie zobowiązały się podjąć na szczeblu europejskim;

III. *Polityka*

Silniejsza i zrównoważona gospodarka

74. podkreśla znaczenie dokończenia tworzenia europejskiej przestrzeni badawczej, unii energetycznej, jednolitego europejskiego obszaru transportu i jednolitego rynku cyfrowego jako podstawowych elementów jednolitego rynku europejskiego;

75. uważa, że w następnych WRF powinna nastąpić większa koncentracja środków budżetowych w obszarach, które wykazują wyraźną europejską wartość dodaną oraz stymulują wzrost gospodarczy, konkurencyjność, zrównoważony rozwój i zatrudnienie we wszystkich regionach UE; podkreśla w tym kontekście znaczenie badań naukowych i innowacji dla stworzenia zrównoważonej, przodującej w skali światowej gospodarki opartej na wiedzy i wyraża ubolewanie, że z powodu braku odpowiedniego finansowania jedynie niewielka część wysokiej jakości projektów w tej dziedzinie otrzymała finansowanie UE z obecnych WRF;

76. wzywa w związku z tym do znacznego zwiększenia całkowitego budżetu przeznaczanego na 9. program ramowy w następnych WRF, który powinien zostać ustalony na poziomie co najmniej 120 mld EUR; uważa, że poziom ten jest odpowiedni, by zapewnić Europie globalną konkurencyjność oraz wiodącą pozycję naukową, technologiczną i przemysłową w celu sprostania wyzwaniom społecznym i przyczynienia się do realizacji celów UE w zakresie klimatu i celów zrównoważonego rozwoju; apeluje w szczególności o działania pobudzające przełomowe inicjatywy tworzące rynek, zwłaszcza z myślą o MŚP;

77. apeluje ponadto o poświęcenie większej uwagi kwestii wdrażania badań i innowacji w ramach wspólnych przedsięwzięć i innych instrumentów oraz o wspieranie inwestycji w kluczowe technologie, aby wyeliminować lukę inwestycyjną w dziedzinie innowacji; podkreśla, że zwiększeniu środków musi towarzyszyć uproszczenie procedur finansowania; z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji w tym zakresie i nalega, by były one kontynuowane w następnym okresie programowania w celu zapewnienia wnioskodawcom lepszego dostępu i równych warunków działania za pomocą nowego systemu oceny wniosków; podkreśla, że potrzebne są środki, aby stymulować zrównoważony udział wszystkich państw członkowskich UE;

78. z zadowoleniem przyjmuje niedawny wniosek Komisji dotyczący zapewnienia finansowania Funduszu Badawczego Węgla i Stali na nadchodzące lata; podkreśla znaczenie tego funduszu dla finansowania badań w tym sektorze przemysłu; uważa w związku z tym, że potrzebne jest bardziej długoterminowe rozwiązanie, które zapewni finansowanie po 2020 r., a także włączy ten fundusz do budżetu Unii, aby umożliwić Parlamentowi wypełnianie swojej roli jako organu kontroli budżetowej;

79. podkreśla, że MŚP i mikroprzedsiębiorstwa są najważniejszymi motorami wzrostu gospodarczego, innowacyjności i zatrudnienia, tworząc 85 % wszystkich nowych miejsc pracy; uznaje ich istotną rolę w zapewnieniu żywienia i pobudzenia zrównoważonej gospodarki UE; przypomina, że w UE jest ponad 20 mln małych i średnich przedsiębiorstw oraz że przypada na nie 99% działalności gospodarczej; uważa, że poprawa dostępu MŚP do finansowania we wszystkich państwach członkowskich powinna pozostać ważnym celem polityki w następnych WRF, w celu dalszej poprawy ich konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju; w związku z tym podkreśla, że potrzebne jest promowanie przedsiębiorczości i poprawa otoczenia biznesowego MŚP, aby umożliwić im wykorzystanie w pełni ich potencjału w dzisiejszej gospodarce światowej;

80. z zadowoleniem przyjmuje sukces specjalnego programu UE na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz MŚP (COSME) w obecnych WRF; podkreśla wysoki poziom realizacji tego programu i wskazuje na jego zdolność do jeszcze większej absorpcji; w związku z tym wzywa do podwojenia puli środków finansowych programu COSME, aby odpowiadały one rzeczywistym potrzebom gospodarki UE i znacznemu zapotrzebowaniu na uczestnictwo;

Środa, 14 marca 2018 r.

81. potwierdza swoje zdecydowane zaangażowanie na rzecz Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych (EFIS), który służy uruchomieniu 500 mld EUR w nowych inwestycjach w gospodarce realnej w obecnych WRF; uważa, że EFIS już pobudził w sposób silny i ukierunkowany sektory gospodarki o możliwościach tworzenia trwałego wzrostu i miejsc pracy; podkreśla pozytywny wpływ EFIS na zapewnienie finansowania małym i średnim przedsiębiorstwom w całej Unii; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by przedstawić wniosek ustawodawczy dotyczący kontynuowania i doskonalenia tego programu inwestycyjnego z wydziałym budżetem, który nie powinien być finansowany ze szkodą dla istniejących polityk i programów w nowych WRF; podkreśla, że wszelkie wnioski ustawodawcze powinny opierać się na wnioskach z przeglądu Komisji i niezależnej ocenie; oczekuje, że nowy wniosek skutecznie wyeliminuje wszelkie niedociągnięcia we wdrażaniu EFSI i zwiększy między innymi zasięg geograficzny funduszu, tak aby jego korzyści były odczuwalne w całej Unii;

82. podkreśla znaczenie WRF dla sektorów zależnych od inwestycji długoterminowych, takich jak zrównoważony sektor transportu; zwraca uwagę, że infrastruktura transportowa stanowi trzon jednolitego rynku i podstawę trwałego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; zauważa, że stworzenie jednolitego europejskiego obszaru transportu połączonego z krajami sąsiadującymi wymaga poważnej infrastruktury transportowej i musi być traktowane jako kluczowy priorytet w celu zapewnienia konkurencyjności UE oraz spójności terytorialnej, gospodarczej i społecznej, także na obszarach peryferyjnych i wyspiarskich; z tego względu uważa, że w następnych WRF należy przewidzieć wystarczające środki finansowe na projekty, które przyczyniają się w szczególności do ukończenia sieci bazowej TEN-T i jej korytarzy, które należy jeszcze bardziej przedłużyć; przypomina o celach wyznaczonych przez COP 21 w odniesieniu do transportu w celu przeciwdziałania zmianom klimatu i zachęca państwa członkowskie do inwestowania w inteligentny, zrównoważony i zintegrowany transport publiczny;

83. podkreśla, że zaktualizowany i skuteczniejszy program „Łącząc Europę” powinien obejmować wszystkie rodzaje transportu, w tym infrastrukturę drogową i kolejową oraz śródlądowe drogi wodne; uważa, że należy nadać priorytetowe znaczenie lepszym połączeniom między sieciami kompleksowymi a rodzajami transportu, które przyczyniają się do zmniejszenia emisji CO₂ i skupiać się na wzajemnych połączeniach i ukończeniu budowy sieci na obszarach peryferyjnych; ponownie podkreśla znaczenie wzmocnienia interoperacyjności poprzez europejski system zarządzania ruchem kolejowym oraz umożliwienia pełnego wykorzystania inicjatywy jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej; wzywa do ukończenia europejskiego cyfrowego zarządzania ruchem lotniczym;

84. wzywa do utworzenia w kolejnych wieloletnich ramach finansowych specjalnej pozycji budżetowej na rzecz turystyki w celu stworzenia prawdziwej europejskiej polityki turystycznej, która może znacząco przyczynić się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy;

85. wzywa Komisję do promowania inwestycji w rozwój technologii nowej generacji i promowania ich wdrażania; podkreśla znaczenie zapewnienia środków finansowych na ukończenie budowy jednolitego rynku cyfrowego poprzez pełne wykorzystanie widma radiowego, zapewnienie modernizacji sieci stacjonarnej i dogęszczenie sieci komórkowej, wspieranie wdrożenia sieci 5G i łączności gigabitowej oraz przez poczynienie dalszych postępów w zakresie harmonizacji przepisów UE dotyczących telekomunikacji w celu stworzenia odpowiednich ram regulacyjnych dla poprawy łączności internetowej w całej Unii; podkreśla, że instrument „Łącząc Europę – Telekomunikacja” powinien w dalszym ciągu wspierać infrastrukturę usług cyfrowych i szybkich sieci szerokopasmowe poprzez umożliwienie ich dostępności, w tym w regionach oddalonych i na obszarach wiejskich, oraz poprzez poprawę umiejętności informatycznych, wzajemnych połączeń i interoperacyjności; podkreśla, że należy wspierać cyfrową transformację europejskiej gospodarki i społeczeństwa oraz inwestować w najważniejsze technologie, takie jak duże zbiory danych, sztuczna inteligencja lub komputery o wysokiej wydajności, w infrastrukturę i umiejętności informatyczne, aby zwiększyć konkurencyjność UE i poprawić jakość życia Europejczyków;

86. za niezbędne uważa zapewnienie zrównoważonych i przystępnych cenowo dostaw energii w Europie; w związku z tym wzywa do ciągłego wspierania inwestycji zapewniających dywersyfikację źródeł i dróg dostaw energii, zwiększających bezpieczeństwo energetyczne i niezależność energetyczną oraz efektywność energetyczną i wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych, w tym poprzez instrument „Łącząc Europę – Energia”; podkreśla w szczególności znaczenie zapewnienia wszechstronnego wsparcia – zwłaszcza regionom o dużej emisji dwutlenku węgla – transformacji energetycznej, przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, modernizacji systemów wytwarzania energii, poprawy połączeń transgranicznych i budowy inteligentnych sieci energetycznych, technologii wychwytywania i użytkowania dwutlenku węgla oraz modernizacji systemów ciepłowniczych; uważa, że należy odpowiednio wspierać transformację sektora energetycznego w świetle celów klimatycznych, zwłaszcza w regionach i krajach zależnych od węgla, aby skutecznie przyczynić się do strategicznego przejścia na gospodarkę niskoemisyjną; wzywa do ustanowienia kompleksowego funduszu w celu wspierania sprawiedliwej transformacji, w szczególności dzięki rozwijaniu i szerszemu wykorzystaniu źródeł odnawialnych, rozwiązań w zakresie efektywności energetycznej, magazynowania energii, elektromobilności i związanej z nią infrastruktury, modernizacji wytwarzania energii elektrycznej oraz sieci energetycznych, zaawansowanych technologii wytwarzania energii, łącznie z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla (CCS), wychwytywaniem i utylizacją dwutlenku węgla (CCU) i zgazowaniem węgla, modernizacji systemów ciepłowniczych, łącznie z wysokosprawną kogeneracją, a także w zakresie wczesnego dostosowania do przyszłych norm środowiskowych, restrukturyzacji energochłonnych sektorów, a także reagowania na skutki społeczne, społeczno-ekonomiczne i środowiskowe;

Środa, 14 marca 2018 r.

87. podkreśla strategiczne znaczenie dla przyszłej konkurencyjności, bezpieczeństwa i siły politycznej UE projektów infrastrukturalnych na dużą skalę, a mianowicie międzynarodowego eksperymentalnego reaktora termojądrowego (ITER), europejskiego systemu wspomagania satelitarnego (EGNOS), globalnego systemu nawigacji satelitarnej (Galileo), programu obserwacji Ziemi (Copernicus) oraz przyszłego systemu rządowej łączności satelitarnej (GOVSATCOM); wskazuje, że w budżecie UE konieczne jest zapewnienie finansowania tych projektów, ale jednocześnie należy je wyodrębnić, aby mieć pewność, że ewentualne przekroczenie kosztów nie zagrazi finansowaniu i pomyślanej realizacji innych strategii politycznych Unii, tak jak to miało miejsce w poprzednich WRF w niektórych indywidualnych przypadkach; przypomina, że w tym celu maksymalna kwota przeznaczona na te projekty jest obecnie ustalona w rozporządzeniu w sprawie WRF, i wzywa do wprowadzenia podobnych przepisów w nowym rozporządzeniu;

88. podkreśla wiodącą rolę UE i jej znaczenie w zakresie zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego oraz przeciwdziałania zmianom klimatu, degradacji ekosystemów i utracie różnorodności biologicznej; uważa, że stabilne i odpowiednie finansowanie ma zasadnicze znaczenie w realizacji międzynarodowych zobowiązań UE, takich jak porozumienie paryskie; przypomina, że następne WRF powinny ułatwić Unii osiągnięcie tych celów i powinny przyczynić się do przejścia na gospodarkę niskowęglową do 2050 r.; podkreśla, że UE nie powinna finansować projektów i inwestycji, które są sprzeczne z osiągnięciem tych celów; wzywa do precyzyjnego włączenia kwestii klimatu do głównego nurtu przyszłych wydatków UE; w związku z tym wzywa, by odnośne programy, takie jak LIFE+, były odpowiednio finansowane oraz by ich zasoby finansowe zostały dwukrotnie zwiększone, a także by utworzono specjalne pule środków przeznaczonych na różnorodność biologiczną i zarządzanie siecią Natura 2000;

Większa spójność i solidarność w Europie

89. podkreśla, że polityka spójności po 2020 r. powinna pozostać główną polityką inwestycyjną Unii Europejskiej obejmującą wszystkie regiony UE w celu stawienia czoła złożonym wyzwaniom społeczno-gospodarczym, przy jednoczesnym skoncentrowaniu większości zasobów na najsłabszych regionach; uważa, że poza dążeniem do zmniejszenia dysproporcji między poziomami rozwoju i zwiększenia konwergencji, o których mowa w Traktacie, polityka spójności powinna się koncentrować na osiągnięciu ogólnounijnych celów politycznych UE, i proponuje zatem, by w następnych WRF trzy fundusze polityki spójności – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejski Fundusz Społeczny (EFS) i Fundusz Spójności – koncentrowały się przede wszystkim na wspieraniu wzrostu i konkurencyjności, badań i innowacji, digitalizacji, przemian przemysłowych, MŚP, transportu, dostosowania do zmiany klimatu i jej łagodzenia, zrównowazenia środowiskowego, sprawiedliwej transformacji energetyki, zatrudnienia, integracji społecznej, równości płci, zmniejszania ubóstwa i wyzwań demograficznych; podkreśla, że te trzy fundusze stanowią nieodłączne składniki unijnej polityki spójności i mogą funkcjonować łącznie jedynie w jednolitych ramach tej polityki; wzywa ponadto do zacieśniania współpracy terytorialnej, obejmującej transgraniczny i miejski wymiar polityki, a także specjalne przepisy dotyczące obszarów wiejskich, górskich, wyspiarskich i oddalonych;

90. uważa utrzymanie finansowania polityki spójności po 2020 r. dla UE-27 przynajmniej na poziomie budżetu na lata 2014–2020 w cenach stałych za sprawę najwyższej wagi; podkreśla, że PKB powinien pozostać jednym z kryteriów przyznawania środków z funduszy polityki spójności, ale uważa, że powinien on być uzupełniony o dodatkowy zestaw wskaźników społecznych, środowiskowych i demograficznych, aby lepiej uwzględnić nowe rodzaje nierówności między regionami UE i w ich obrębie we wszystkich państwach członkowskich; popiera ponadto kontynuację w nowym okresie programowania elementów, które uczyniły politykę spójności bardziej nowoczesną i zorientowaną na wyniki w obecnych WRF, tj. koncentracji tematycznej, warunków wstępnych, ram wykonania i powiązania z zarządzaniem gospodarką;

91. zdecydowanie opowiada się za realizacją zobowiązań wynikających z art. 9 TFUE związanych z budowaniem Europy Socjalnej i wdrażaniem Europejskiego filaru praw socjalnych, opierając się na zrównoważonym wzroście wysoko konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej, dążąc do osiągnięcia pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz promując równouprawnienie płci, solidarność międzypokoleniową oraz ochronę praw dziecka zgodnie z postanowieniami Traktatu; podkreśla, że takie wdrożenie wymaga odpowiedniego finansowania polityki społecznej oraz zwraca uwagę na wynikającą z tego potrzebę wzmocnienia istniejących instrumentów przyczyniających się do realizacji tych celów, w szczególności EFS, Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym, EFG i EaSI; nalega, by zostały one zagwarantowane w następnych WRF oraz by nadal były wdrażane głównie poprzez dotacje;

92. ponawia swój apel do Komisji i wszystkich państw członkowskich o utworzenie specjalnego funduszu przeznaczonego na gwarancję dla dzieci, umieszczając je w centrum rozszerzonej polityki łagodzenia ubóstwa i zapewniając odpowiednie zasoby na pełne wdrożenie niezbędnych środków politycznych, w tym pomoc rodzicom w wydobyciu się z wykluczenia społecznego i bezrobocia przez ukierunkowane interwencje;

Środa, 14 marca 2018 r.

93. podkreśla, że wsparcie z EFS należy w szczególności rozszerzyć na wsparcie rozwoju dialogu społecznego przez usprawnienie budowania zdolności partnerów społecznych, w tym na europejskich szczeblach sektorowych i międzysektorowych, oraz że zobowiązanie to powinno stać się obowiązkowe dla państw członkowskich we wszystkich regionach UE;

94. podkreśla w szczególności ciągłą potrzebę walki z bezrobociem i wykluczeniem młodych ludzi, zwłaszcza wśród młodych osób niekształcących się, niepracujących ani nie szkolących się (NEETs), w ramach kompleksowego podejścia do polityki młodzieżowej na szczeblu UE; wzywa w związku z tym do podwojenia puli środków finansowych przeznaczonej na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, jak również do pełnego wdrożenia gwarancji UE na rzecz młodzieży, przy jednoczesnym zapewnieniu szybkiego i uproszczonego wykorzystania funduszy oraz stałego i stabilnego finansowania w następnym okresie programowania; podkreśla potrzebę udoskonalenia przepisów w celu zagwarantowania niedyskryminacyjnego udziału w programie ludzi młodych pochodzących z defaworyzowanych środowisk społeczno-ekonomicznych; uważa, że jednym z najważniejszych priorytetów UE pozostają inwestycje w kształcenie i szkolenie, zwłaszcza w rozwijanie umiejętności cyfrowych; podkreśla, że program ten nie może zastępować wydatków uprzednio finansowanych z budżetów krajowych;

95. wyraża poparcie dla programów w dziedzinie kultury, edukacji, mediów, młodzieży, sportu, demokracji, obywatelstwa i społeczeństwa obywatelskiego, które wyraźnie dowiodły swojej europejskiej wartości dodanej i cieszą się trwałą popularnością wśród beneficjentów; apeluje o nieprzerwane inwestycje w ramach programu Kształcenie i szkolenie 2020 poprzez programy Erasmus+, Kreatywna Europa i Europa dla Obywateli w celu dotarcia do osób w każdym wieku, a zwłaszcza do ludzi młodych; ponownie wyraża poparcie dla wzmocnienia zewnętrznego wymiaru programów Erasmus+ i Kreatywna Europa; zaleca ponadto kontynuację Europejskiego Korpusu Solidarności dysponującego odpowiednimi środkami, które nie odbijałyby się na innych programach UE; podkreśla również znaczący wkład sektora kultury i sektora kreatywnego we wzrost gospodarczy i zatrudnienie w UE;

96. zaleca utworzenie wewnętrznego Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji zarządzanego przez Komisję, służącego większemu wspieraniu społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych działających w dziedzinach związanych z demokracją i prawami człowieka;

97. apeluje w szczególności o co najmniej trzykrotne zwiększenie puli środków na program Erasmus+ w kolejnych wieloletnich ramach finansowych w celu dotarcia do znacznie większej liczby młodych ludzi, organizacji młodzieżowych oraz uczniów szkół średnich i praktykantów w całej Europie i zapewnienia im cennych kompetencji i umiejętności życiowych poprzez uczenie się przez całe życie, kształcenie zorientowane na osobę uczącą się oraz kształcenie pozaformalne i nieformalne, a także wolontariat i pracę z młodzieżą; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na osoby wywodzące się ze środowisk o niekorzystnym położeniu społeczno-gospodarczym, aby umożliwić im udział w programie, a także na osoby niepełnosprawne;

98. apeluje do Komisji o działania następcze w związku projektem „Karta Interrail na Europę na 18 urodziny” i zaproponowanie w następnych WRF specjalnego programu z odpowiednimi rocznymi środkami, które pokryłyby wszystkie wnioski o bezpłatną kartę kolejową złożone przez młodych Europejczyków kończących 18 lat w danym roku; podkreśla, że taki projekt stałby się kluczowym elementem rosnącej świadomości i tożsamości europejskiej, zwłaszcza w obliczu zagrożeń, takich jak populizm i rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji; ponownie stwierdza, że by osiągnąć cel takiego programu, od Komisji oczekuje się wniosku dotyczącego odpowiedniej podstawy prawnej;

99. oczekuje, że w okresie po 2020 r. Unia Europejska przejdzie z trybu zarządzania kryzysowego na stałą wspólną europejską politykę w dziedzinie azylu i migracji; podkreśla, że działania w tej dziedzinie powinny być objęte specjalnym instrumentem, jakim jest Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (AMIF); podkreśla, że przyszły fundusz, jak również odpowiednie agencje działające w wymiarze sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, muszą być wyposażone w odpowiedni poziom finansowania obejmujący całe następne WRF, aby sprostać kompleksowym wyzwaniom w tej dziedzinie; uważa ponadto, że AMIF powinien zostać uzupełniony o dodatkowe elementy dotyczące tego zagadnienia w ramach innych strategii politycznych, w szczególności poprzez europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne i instrumenty finansujące działania zewnętrzne, ponieważ żadne pojedyncze narzędzie nie może sprostać skali i złożoności potrzeb w tej dziedzinie; uznaje ponadto znaczenie programów kulturalnych, edukacyjnych, młodzieżowych i sportowych dla integracji uchodźców i imigrantów w społeczeństwie europejskim; zwraca się do Komisji o ocenę, czy można byłoby zwiększyć rolę europejskich miast w europejskiej polityce azylowej przez wprowadzenie systemu zachęt oferującego wsparcie finansowe na zakwaterowanie uchodźców i rozwój gospodarczy bezpośrednio dla miast w zamian za przyjmowanie uchodźców i osób ubiegających się o azyl;

Środa, 14 marca 2018 r.

100. uznaje europejską wartość dodaną współpracy w zakresie eliminowania wspólnych zagrożeń zdrowia publicznego; stwierdza, że żadne państwo członkowskie nie jest w stanie samodzielnie stawić czoła transgranicznym wyzwaniom zdrowotnym, i wzywa, by następne WRF odzwierciedlały odpowiedzialność UE w zakresie wdrażania celu zrównoważonego rozwoju nr 3 dotyczącego zdrowia publicznego, systemów opieki zdrowotnej oraz problemów zdrowotnych związanych ze środowiskiem oraz za wspieranie państw członkowskich w zwalczaniu wzrastających nierówności zdrowotnych; uważa, że – opierając się na pierwszych pozytywnych wynikach bieżącego programu w dziedzinie zdrowia – następne WRF powinny obejmować solidny program w dziedzinie zdrowia następnej generacji, uwzględniający te kwestie w wymiarze transgranicznym, np. przez osiąganie innowacyjnych rozwiązań służących świadczeniu opieki zdrowotnej (z uwzględnieniem cyfrowych technologii medycznych), takich jak europejskie sieci referencyjne, które zapewniają państwom członkowskim wsparcie w postaci wiedzy fachowej, wymiany danych, dowodów i dobrych praktyk; przypomina, że dobry stan zdrowia jest warunkiem wstępnym osiągnięcia innych celów wyznaczonych przez UE oraz że polityka w takich dziedzinach jak rolnictwo, środowisko naturalne, zatrudnienie, kwestie społeczne czy włączenie społeczne ma również wpływ na zdrowie Europejczyków; wzywa w związku z tym do wzmocnienia ocen wpływu na zdrowie oraz do współpracy międzysektorowej w następnych WRF w tej dziedzinie;

Silniejsze i zrównoważone rolnictwo i rybołówstwo

101. potwierdza, że unowocześniona wspólna polityka rolna ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa żywnościowego i niezależności żywnościowej, ograniczania odpływu ludności z terenów wiejskich i ochrony miejsc pracy, zrównoważonego rozwoju, zrównoważenia środowiskowego, rolnego i leśnego oraz dostarczania Europejczykom zdrowych, wysokiej jakości produktów żywnościowych po przystępnych cenach; zwraca uwagę, że zapotrzebowanie na żywność wzrosło, podobnie jak potrzeba wspierania rolników w przechodzeniu na praktyki rolnicze przyjazne dla środowiska i potrzeba przeciwdziałania zmianie klimatu; podkreśla potrzebę wspierania bezpieczeństwa dochodów rolników i wzmocnienia związku między WPR a dostarczaniem dóbr publicznych; podkreśla, że WPR jest jedną z najbardziej zintegrowanych dziedzin polityki i jest finansowana głównie na szczeblu UE, a zatem zastępuje wydatki krajowe;

102. podkreśla, że budżet przeznaczony na WPR w następnych WRF powinien zostać co najmniej utrzymany na obecnym poziomie w UE-27 w cenach stałych; podkreśla, że nowe wyzwania, przed którymi stanie kolejna WPR, wymagają rozsądnego przydziału środków finansowych w oparciu o analizę obecnej polityki i przyszłych potrzeb; podkreśla, że płatności bezpośrednie generują wyraźną wartość dodaną UE i wzmacniają jednolity rynek poprzez unikanie zakłóceń konkurencji między państwami członkowskimi; sprzeciwia się jakiegokolwiek formie renacjonalizacji i krajowego współfinansowania płatności bezpośrednich w tym względzie; podkreśla potrzebę kontynuowania działań na rzecz utrzymania produkcji w sektorach o zasadniczym znaczeniu dla obszarów wrażliwych, zreformowania rezerwy kryzysowej dla rolnictwa, zwiększenia finansowania stosownie do reakcji na poszczególne kryzysy cykliczne we wrażliwych sektorach oraz stworzenia nowych instrumentów, które mogą ograniczyć niestabilność cen i zwiększyć finansowanie programów szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI); wzywa Komisję do kontynuowania procesu ujednoczenia płatności bezpośrednich oraz do zapewnienia koniecznych ram finansowych i prawnych dla łańcucha dostaw żywności w celu zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych; zwraca uwagę, że obszary wiejskie w UE borykają się z poważnymi problemami, a zatem wymagają szczególnego wsparcia;

103. podkreśla społeczno-ekonomiczne i ekologiczne znaczenie sektora rybołówstwa, środowiska morskiego i „niebieskiej gospodarki” oraz ich wkład w zrównoważoną niezależność żywnościową UE pod względem zapewnienia zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury i rybołówstwa oraz łagodzenia wpływu na środowisko; wskazuje, że wspólna polityka rybołówstwa jest wyłączną kompetencją UE; podkreśla w związku z tym konieczność utrzymania specjalnego, znacznego, niezależnego i dostępnego funduszu na rzecz rybołówstwa w celu realizacji tej polityki; wzywa do ponownego ustanowienia programu szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI), ponieważ jest to bardzo ważny program dla najbardziej oddalonych regionów UE; domaga się co najmniej utrzymania poziomu środków finansowych przeznaczonych na sektor rybołówstwa w obecnych WRF oraz, jeśli pojawią się nowe potrzeby, zwiększenia środków finansowych przeznaczonych na gospodarkę morską; ostrzega przed możliwymi negatywnymi skutkami twardego brexitu w tym sektorze; zauważa, że inne instrumenty finansowe, oprócz pomocy bezzwrotnej, mogłyby zapewnić dodatkowe możliwości finansowania;

Większa odpowiedzialność na świecie

104. podkreśla, że świat stoi przed wieloma wyzwaniami, takimi jak konflikty, ataki cybernetyczne, terroryzm i radykalizacja, dezinformacja, klęski żywiołowe, zmiany klimatu i degradacja środowiska, łamanie praw człowieka i nierówność płci; uważa, że Unia ponosi szczególną odpowiedzialność polityczną i finansową, która opiera się na prawdziwie europejskiej, opartej na zasadach i wartościach polityce zagranicznej oraz na wspieraniu stabilności, bezpieczeństwa, demokratycznych rządów i zrównoważonego rozwoju naszych partnerów, jak również na eliminacji ubóstwa i reagowaniu kryzysowym;

Środa, 14 marca 2018 r.

105. podkreśla, że aby Unia mogła odgrywać swoją rolę w strategii globalnej i strategii rozszerzenia, polityki sąsiedztwa i rozwoju oraz reagowania na sytuacje nadzwyczajne, konieczne jest znaczne zwiększenie środków finansowych; oczekuje, że kolejne wieloletnie ramy finansowe będą odzwierciedlały bezprecedensowe potrzeby krajów objętych wschodnim i południowym sąsiedztwem, które zmagają się z konfliktami i konsekwencjami wyzwań związanych z migracją i uchodźcami; apeluje o przyznanie większych środków na zaspokojenie rosnącego zapotrzebowania na pomoc humanitarną wynikającą z klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, co pozwoli uniknąć luki między zobowiązaniami a płatnościami; uważa, że konieczne jest, aby Unia zwiększyła finansowanie dla Agencji Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA); podkreśla ponadto potrzebę zapewnienia dodatkowych środków na finansowanie planu inwestycyjnego na rzecz Afryki w celu promowania wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz zrównoważonego rozwoju i w ten sposób wyeliminowania niektórych podstawowych przyczyn nielegalnej migracji;

106. przypomina, że unijna polityka rozwojowa UE opiera się na szeregu zobowiązań, w szczególności na celach zrównoważonego rozwoju, programie działania z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju, porozumieniu klimatycznym z Paryża oraz Konsensusie europejskim w sprawie rozwoju, a także na spójności polityki na rzecz rozwoju i zasadach skuteczności pomocy; zwraca uwagę na zobowiązanie UE i jej państw członkowskich do zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej do 0,7 % PKB do 2030 r., w tym 20 % oficjalnej pomocy rozwojowej UE na rzecz integracji społecznej i rozwoju społecznego oraz 0,2 % unijnego DNB w oficjalnej pomocy rozwojowej dla krajów najsłabiej rozwiniętych;

107. zauważa, że pomoc rozwojowa może odegrać ważną rolę w zwalczaniu pierwotnych przyczyn migracji i przyczynianiu się do stabilności, uważa jednak, że oficjalna pomoc rozwojowa nie powinna być wykorzystywana do pokrycia kosztów związanych z uchodźcami ponoszonych wewnętrznie; zwraca uwagę na potencjalną rolę oficjalnej pomocy rozwojowej w ułatwianiu uruchomienia finansowania z innych źródeł oraz podkreśla potrzebę większego zaangażowania sektora prywatnego poprzez ewentualną kontynuację planu inwestycji zewnętrznych w oparciu o jej ocenę;

108. popiera bezpośrednie finansowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka, zwłaszcza w krajach trzecich, w których demokracja i praworządność są zagrożone; podkreśla w związku z tym, że instrumenty finansowania zewnętrznego powinny szybko reagować na zmiany polityczne i wzmacniać zasadę „więcej za więcej”;

109. jest gotów rozważyć uproszczoną i usprawnioną strukturę instrumentów finansowania zewnętrznego, o ile zwiększy ona przejrzystość, rozliczalność, skuteczność, spójność i elastyczność oraz będzie w zgodzie z celami leżącymi u ich podstaw polityk; apeluje o utrzymanie odrębnych instrumentów przeznaczonych na pomoc przedakcesyjną, sąsiedztwo, rozwój i pomoc humanitarną ze względu na ich szczególne cechy polityczne i finansowe; odnotowuje, że struktura ta powinna obejmować uwzględnienie w budżecie EFR z przekroczeniem uzgodnionych pułapów bez Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce oraz bardziej przejrzyste włączenie odpowiednich funduszy i instrumentów powierniczych;

110. podkreśla znaczenie większej elastyczności w celu umożliwienia uruchomienia dodatkowych środków i szybkiego wdrażania finansowania; mógłby rozważyć, jako część ogólnego zwiększenia instrumentów finansowania zewnętrznego, większą nieprzydzieloną rezerwę mającą na celu zwiększenie wewnętrznej elastyczności; podkreśla jednak, że takiej elastyczności nie można osiągać kosztem długoterminowych celów polityki, priorytetów geograficznych i tematycznych, przewidywalności długoterminowego finansowania, kontroli parlamentarnej oraz konsultacji z krajami partnerskimi i społeczeństwem obywatelskim;

Bezpieczeństwo, pokój i stabilność dla wszystkich

111. uważa, że nowy dział poświęcony bezpieczeństwu, pokojowi i stabilności dla wszystkich byłby wyrazem priorytetu nadanego przez Unię tej nowej odpowiedzialności politycznej, uznania jej specyfiki i osiągnięcia spójności między jej wymiarem wewnętrznym i zewnętrznym;

112. podkreśla, że poziom i mechanizmy finansowania w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego powinny zostać zwiększone od samego początku i na cały okres obowiązywania następnych WRF, aby uniknąć systematycznego odwoływania się co roku do przepisów dotyczących elastyczności zawartych w WRF; wzywa do zapewnienia wystarczających środków organom ścigania (Euro-pol, Eurojust i Cepol) oraz do wyposażenia Europejskiej Agencji Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi (eu-LISA) w środki umożliwiające jej wdrażanie nowych obowiązków i zarządzanie nimi; podkreśla rolę Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zrozumieniu zjawisk radykalizacji postaw, marginalizacji, mowy nienawiści i przestępstw związanych z nienawiścią oraz reagowaniu na nie;

Środa, 14 marca 2018 r.

113. uważa, że następne WRF muszą wspierać utworzenie Europejskiej Unii Obrony; oczekuje na odpowiednie wnioski legislacyjne, po ogłoszeniu przez Komisję zapowiedzi w tej dziedzinie, w tym na specjalny program badań UE w dziedzinie obronności oraz program rozwoju przemysłowego uzupełniony inwestycjami państw członkowskich we wspólny sprzęt; potwierdza w tym kontekście swoje zdecydowane przekonanie, że dodatkowym priorytetem politycznym powinny towarzyszyć dodatkowe środki finansowe; przypomina, że zintensyfikowanie współpracy w dziedzinie obronności, łączenie badań i sprzętu oraz eliminacja powielania działań pobudzi strategiczną autonomię i konkurencyjność europejskiego sektora obronnego i będzie prowadzić do znacznego wzrostu wydajności, szacowanego często na około 26 mld EUR rocznie;

114. w kontekście zwiększonej uwagi poświęcanej bezpieczeństwu i obronności w Unii wnioskuje o ponowną ocenę wszystkich wydatków na bezpieczeństwo zewnętrzne; oczekuje w szczególności reformy mechanizmu Athena i Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce po włączeniu EFR do budżetu; z zadowoleniem przyjmuje niedawne zobowiązania państw członkowskich w ramach stałej współpracy strukturalnej i zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz do Komisji o wyjaśnienie kwestii przyszłego finansowania; wzywa do utworzenia kolejnego programu będącego sukcesorem Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, który koncentrowałby się na reagowaniu na sytuacje kryzysowe i budowaniu potencjału w zakresie bezpieczeństwa i rozwoju, przy jednoczesnym znalezieniu racjonalnego pod względem prawnym rozwiązania kwestii budowania potencjału wojskowego;

115. podkreśla pierwszoplanowe znaczenie unijnego mechanizmu ochrony ludności, który umożliwił skoordynowaną pomoc UE w obliczu klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka na terenie Unii i poza nią; wskazuje na niekwestionowaną wartość dodaną operacji ochrony ludności w skutecznym przeciwdziałaniu katastrofom, które występują coraz częściej i mają coraz bardziej złożony charakter, przy jednoczesnym stymulowaniu europejskiej solidarności wśród unijnych obywateli w trudnej sytuacji; z zadowoleniem przyjmuje najnowsze wnioski Komisji dotyczące zwiększenia ochrony ludności UE przez wzmocnienie gotowości i środków prewencyjnych, w tym przez ustanowienie specjalnej rezerwy zdolności operacyjnej na szczeblu Unii; nawołuje do wzmocnienia działań w tej dziedzinie w połączeniu z odpowiednim finansowaniem w ramach następnych WRF;

Skuteczna administracja w służbie Europejczyków

116. uważa, że silna, skuteczna i wysokiej jakości administracja publiczna jest niezbędna do realizacji polityki Unii, odbudowy zaufania i wzmocnienia dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i obywatelami na wszystkich szczeblach; podkreśla w tym kontekście rolę instytucji, w skład których wchodzi demokratycznie wybrani członkowie; przypomina, że według Trybunału Obrachunkowego instytucje, organy i agencje UE zmniejszyły liczbę pracowników o 5 %, zgodnie z planami zatrudnienia; jest zdania, że nie powinny one podlegać kolejnemu takiemu podejściu polegającemu na horyzontalnej redukcji zatrudnienia; wyraża zdecydowany sprzeciw wobec ponownego wprowadzenia tak zwanej puli realokacji na potrzeby agencji;

117. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podejmowane przez instytucje, organy i agencje, mające na celu dalszą poprawę skuteczności poprzez zacieśnienie współpracy administracyjnej i połączenie niektórych funkcji, co przynosi oszczędności w budżecie Unii; podkreśla, że w przypadku niektórych agencji można by osiągnąć dalszy wzrost wydajności, zwłaszcza dzięki ściślejszej współpracy między agencjami o podobnych zadaniach – takich jak nadzór nad rynkiem finansowym – i agencjami o wielu lokalizacjach; wzywa, w sposób bardziej ogólny, do szczegółowej oceny możliwości grupowania agencji w zależności od strategicznego charakteru ich misji i ich wyników w celu stworzenia synergii między agencjami, np. w odniesieniu do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych w Paryżu;

118. uważa, że instytucje i organy UE powinny dążyć do równowagi geograficznej i równowagi płci;

119. wzywa Komisję do zaproponowania mechanizmu, w ramach którego państwa członkowskie, które nie przestrzegają wartości określonych w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) mogą ponosić konsekwencje finansowe; ostrzega jednak, że beneficjenci końcowi budżetu Unii w żaden sposób nie mogą zostać dotknięci naruszeniami zasad, za które nie są oni odpowiedzialni; Jest zatem przekonany, że budżet Unii nie jest właściwym instrumentem przeciwdziałania nieprzestrzeganiu art. 2 TUE i że wszelkie możliwe konsekwencje finansowe powinny być ponoszone przez państwo członkowskie niezależnie od wykonania budżetu;

Środa, 14 marca 2018 r.

120. podkreśla, że wyeliminowanie dyskryminacji, a także nierówności płci i przemocy uwarunkowanej płcią, ma zasadnicze znaczenie dla wypełnienia zobowiązań UE na rzecz Europy sprzyjającej integracji społecznej popiera zatem zobowiązania do uwzględniania aspektu płci i równości płci we wszystkich politykach UE w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, jak również wzmocnienie wymiaru budżetowego w zwalczaniu wszelkich przejawów dyskryminacji, ze szczególnym uwzględnieniem aspektu płci w ramach polityki migracyjnej i azylowej oraz zewnętrznej polityki UE;

121. podkreśla potrzebę zapewnienia kobietom dostępu do usług z zakresu zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz zwrócenia szczególnej uwagi na specjalne potrzeby osób wymagających szczególnego traktowania, w tym małoletnich oraz innych grup, takich jak społeczności LGBTI;

122. opowiada się za udzieleniem specjalnego wsparcia grupom docelowym znajdującym się w niekorzystnej sytuacji, z wyraźnym wyłączeniem praktyk segregacyjnych, zwłaszcza osobom niepełnosprawnym i Romom, a w szczególności opowiada się za tym, by określenie „Romowie” pozostało na liście beneficjentów EFS i EFRR;

123. zauważa, że ze względu na izolację od kontynentu europejskiego regiony najbardziej oddalone oraz kraje i terytoria zamorskie (KTZ) muszą stawić czoła szczególnym wyzwaniom naturalnym, gospodarczym i społecznym; uważa, że należy ustanowić dla nich środki dostosowane do ich potrzeb i należycie uzasadnione odstępstwa; apeluje o ciągłość wsparcia finansowego UE dla regionów najbardziej oddalonych oraz krajów i terytoriów zamorskich w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, zwłaszcza w ramach polityki spójności dla regionów najbardziej oddalonych i specjalnego instrumentu dla krajów i terytoriów zamorskich w celu zapewnienia im dostępu do programów badawczych oraz walki z konkretnymi wyzwaniami związanymi ze zmianami klimatycznymi, przed którymi stoją;

124. wzywa Komisję, by w trosce o należyte zarządzanie finansowe i przejrzystość budżetu Unii Europejskiej rozważyła stworzenie odpowiednich warunków w celu zapobiegania korupcji i nadużyciom finansowym dotyczącym funduszy UE; wyraża szczególne zaniepokojenie oszustwami celnymi, które spowodowały znaczną utratę dochodów dla budżetu Unii; zwraca się do państw członkowskich, które sprzeciwiły się unijnym ramom prawnym dotyczącym naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji, by ponownie rozważyły swoje stanowisko, aby umożliwić szybkie rozwiązanie tego problemu;

IV. *Procedura i proces decyzyjny*

125. przypomina, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie WRF wymaga zgody Parlamentu; podkreśla ponadto, że Parlament i Rada są dwoma równorzędnymi organami władzy budżetowej przy przyjmowaniu rocznego budżetu UE, podczas gdy prawodawstwo sektorowe ustanawiające zdecydowaną większość programów UE, w tym ich puli środków finansowych, jest przyjmowane w ramach zwykłej procedury ustawodawczej; oczekuje zatem procedury decyzyjnej w sprawie następnych WRF, która zabezpieczy rolę i prerogatywy Parlamentu określone w traktatach; podkreśla, że rozporządzenie w sprawie WRF nie jest odpowiednim miejscem do wprowadzenia zmian do rozporządzenia finansowego UE; wzywa Komisję, by przedstawiła oddzielną propozycję przeglądu rozporządzenia finansowego UE, w każdym przypadku, gdy istnieje potrzeba wprowadzenia zmian do tego rozporządzenia;

126. wyraża gotowość do natychmiastowego rozpoczęcia strukturalnego dialogu z Komisją i Radą w sprawie WRF na okres po 2020 r. w celu ułatwienia dalszych negocjacji i umożliwienia osiągnięcia porozumienia do końca obecnej kadencji Parlamentu; jest gotowy do przedyskutowania z Radą stanowisk przedstawionych w obecnej rezolucji, aby umożliwić lepsze zrozumienie oczekiwań Parlamentu wobec następnych WRF;

127. podkreśla, że wraz z propozycjami, które Komisja ma przedstawić w maju 2018 r., formalna decyzja w sprawie następnych WRF powinna zostać podjęta w ciągu jednego roku; uważa, że pomimo początkowych opóźnień w przedstawianiu wniosków Komisji należy zawczasu osiągnąć porozumienie co do ram na okres po 2020 r., aby wysłać ważny sygnał polityczny dotyczący zdolności Unii do dalszego budowania konsensusu w sprawie przyszłości UE i powiązanych środków finansowych; zaznacza, że harmonogram ten umożliwi m.in. szybkie przyjęcie wszystkich rozporządzeń sektorowych, umożliwiając tym samym rozpoczęcie nowych programów bez opóźnień w dniu 1 stycznia 2021 r.; przypomina, że w poprzednich ramach finansowych nowe programy były zasadniczo uruchamiane kilka lat po rozpoczęciu okresu;

128. uważa, że nowo wybrany Parlament może, stanowiąc bezwzględną większością głosów swoich członków w ciągu sześciu miesięcy od wyborów europejskich, zwrócić się do Komisji o zaproponowanie zmiany przepisów sektorowych ustanawiających następne programy UE w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, przyjętych przez poprzednią kadencję;

Środa, 14 marca 2018 r.

129. w związku z tym podkreśla potrzebę niezwłocznego rozpoczęcia gruntownych dyskusji między tymi trzema instytucjami; podkreśla, że wszystkie elementy rozporządzenia w sprawie WRF, w tym pułapy wieloletnich ram finansowych, będą częścią negocjacji w sprawie WRF i powinny pozostać otwarte do czasu osiągnięcia ostatecznego porozumienia; przypomina w związku z tym krytyczne stanowisko Parlamentu wobec procedury prowadzącej do przyjęcia obecnego rozporządzenia w sprawie WRF oraz dominującą rolę, którą przyjęła na siebie Rada Europejska, podejmując nieodwołalną decyzję dotyczącą szeregu elementów, w tym pułapów WRF oraz pewnych przepisów dotyczących polityki sektorowej;

130. jest zdania, że procedury związane ze zbliżającymi się negocjacjami w sprawie WRF, a zwłaszcza zaangażowaniem Parlamentu na poszczególnych etapach tego procesu, powinny zostać niezwłocznie uzgodnione w trakcie prezydencji bułgarskiej i przed przedstawieniem wniosków w sprawie WRF; oczekuje w tym kontekście, że Komisja będzie przekazywać Parlamentowi taki sam zasób informacji, jaki jest udostępniany Radzie w odpowiednim czasie; uważa, że zasady te powinny ostatecznie zostać zapisane w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, tak jak ma to miejsce w przypadku rocznej procedury budżetowej;

131. uważa, że wymóg jednomyślności przy przyjmowaniu rozporządzenia w sprawie WRF stanowi rzeczywiste utrudnienie procedury; w związku z tym wzywa Radę Europejską do zastosowania klauzuli pomostowej przewidzianej w art. 312 ust. 2 TFUE w celu umożliwienia przyjęcia rozporządzenia w sprawie WRF większością kwalifikowaną; przypomina ponadto, że można zastosować również ogólną klauzulę pomostową, o której mowa w art. 48 ust. 7 TUE, w celu stosowania zwykłej procedury ustawodawczej; podkreśla, że zmiana na rzecz głosowania większością kwalifikowaną w głosowaniu za przyjęciem rozporządzenia w sprawie WRF byłaby zgodna z procesem decyzyjnym na potrzeby przyjmowania praktycznie wszystkich unijnych programów wieloletnich, jak również rocznej procedury przyjmowania budżetu UE;

o

o o

132. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, pozostałym zainteresowanym instytucjom i organom oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
